

DECYZJA

232/
P.S. [signature]

Na podstawie art. 8 ust. 1 i 6 w związku z art. 1 i 3 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 28, poz. 169, z późn. zm.), oraz art. 104 i 107 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23)

postanawiam

ustalić, że nieruchomość oznaczona w ewidencji gruntów jako **działki nr 131/1** o pow. 0,0500 ha, **132/6** o pow. 0,1400 ha, **132/7** o pow. 0,2500 ha, **230** o pow. 1,5000 ha, **231** o pow. 0,4800 ha, **232** o pow. 0,0500 ha, **233** o pow. 0,0700 ha, **234** o pow. 0,5300 ha, **236** o pow. 0,1200 ha, **237** o pow. 1,2500 ha, **240** o pow. 0,0600 ha, **241** o pow. 0,0100 ha, **245** o pow. 0,2400 ha, **246** o pow. 0,0300 ha, **247** o pow. 0,0500 ha, **248** o pow. 0,1000 ha, **468** o pow. 0,0900 ha, **476** o pow. 0,1700 ha, **477** o pow. 0,4900 ha, **478** o pow. 0,1600 ha, **480** o pow. 0,1900 ha, **481** o pow. 0,0100 ha, **482** o pow. 0,3000 ha, **483** o pow. 0,0900 ha, **484** o pow. 0,1600 ha, **485** o pow. 0,0600 ha, **486** o pow. 0,3300 ha, **487** o pow. 0,1800 ha, **488** o pow. 0,1300 ha, **489** o pow. 0,0400 ha, **490** o pow. 0,0400 ha, położone obręb **Słabuszewice**, gmina Lipnik stanowi **mienie gromadzkie**.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 01.07.2015 r. znak: RG-VI.6825.3.2015 Wójt Gminy Lipnik wystąpił do Starosty Opatowskiego o wydanie decyzji ustalającej, że działki nr 131/1, 132/6, 132/7, 230, 231, 232, 233, 234, 236, 237, 240, 241, 245, 246, 247, 248, 468, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, położone obręb Słabuszewice gmina Lipnik stanowią mienie gminne. Do wniosku dołączono dokumentację geodezyjną, protokół z zebrania wiejskiego mieszkańców wsi Słabuszewice z dnia 17.09.2014 r. oraz dokumenty ze zbioru Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w Lipniku i Męczennicach z zasobów Archiwum Państwowego w Kielcach, Oddziału w Sandomierzu. Ponadto akta w przedmiotowej sprawie uzupełniono o operat pomiarowo - techniczny zarejestrowany w Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Opatowie pod nr 238/9/80/63 oraz rejestr gruntów wsi Słabuszewice.

Następnie wnioskiem - korektą znak: RG-VI.6825.3.2015, z dnia 27.07.2015 r. Wnioskodawca zwrócił się z prośbą o wyłączenie z pierwotnego wniosku działki nr 479, która została wpisana w nim omyłkowo.

Zgodnie z załączonym protokołem z zebrania mieszkańców wsi Słabuszewice opisane powyżej działki w latach 50-tych XX w. służyły jako drogi dojazdowe do posesji i pól uprawnych. Drogi te były ogólnodostępne dla wszystkich mieszkańców wsi Słabuszewice. Ponadto Gmina Lipnik ponosiła nakłady na utrzymanie ww. dróg, m.in. utwardzanie i odśnieżanie.

Przeprowadzone postępowanie wykazało, że w operacie pomiarowo - technicznym sporządzonym 1961 r. w poz. 165 jako władającego działkami nr 131/1, 132/6, 132/7, 230,

231, 232, 233, 234, 236, 237, 240, 241, 245, 246, 247, 248, 468, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490 położonymi na obszarze wsi Słabuszewice wpisano Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział Komunikacji. Zgodnie z zapisami ewidencji gruntów obrębu Słabuszowice jako władającym na zasadzie posiadania samoistnego przedmiotowymi działkami wpisany jest Skarb Państwa, zaś Gminie Lipnik przypisane jest użytkowanie. Działki te sklasyfikowane są jako drogi.

Początkowo wieś nosiła nazwę Słabuszowice, o czym świadczy zamknięta już dawna księga wieczysta o nr 286 założona dla dóbr ziemskich Słabuszowice, Międzygórz wraz z częścią Wesołówki. W XX wieku zaczęły funkcjonować dwie nazwy stosowane zamiennie tj. Słabuszowice i Słabuszewice. Obwieszczeniem Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 4 sierpnia 2015 r. w sprawie wykazu urzędowych nazw miejscowości i ich części (Dz. U. z 2015, poz. 1636) określono nazwę miejscowości jako Słabuszewice.

Z dokumentów ze zbioru Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w Lipniku z zasobów Archiwum Państwowego w Kielcach, Oddziału w Sandomierzu wynika, że Gromadzka Rada Narodowa w Lipniku:

- wskazała, aby na drodze bitej, która prowadzi od szosy głównej, wiodącej z Gołębiowa do Słabuszowic wsadzić kilkanaście drzewek, które były zniszczone podczas działań wojennych oraz wystąpić z wnioskiem do Powiatowego Zarządu Drogowego o wydelegowanie inżyniera do rozszerzenia drogi wiodącej od Gołębiowa do Międzygórza i od Gołębiowa do Usarzowa (Protokół z posiedzenia Komisji Dróg i Urządzeń z dnia 25 VIII 1956 r. - nr zespołu 24/103, sygn. archiwalna 44, nr karty 21, 22).

Jak wynika z oględzin połączonych z rozprawą administracyjną w dniu 03.12.2015 r. działki objęte niniejszym postępowaniem stanowią sieć dróg zlokalizowanych na terenie całych Słabuszewic. Z zeznań świadków wynika, że działki te już w latach 50-tych ubiegłego wieku stanowiły drogi dojazdowe do pól, domostw, łąk, lasu, sklepu, kamieniołomu, młyna i miejscowości sąsiednich. W związku z powyższym z dróg tych korzystali mieszkańcy wsi Słabuszewice a także miejscowości sąsiednich wg ich indywidualnych potrzeb i nigdy nie była wyłoniona grupa osób, które mogły z nich korzystać. Początkowo drogi miały nawierzchnię gruntową zaś mieszkańcy w ramach szarwarku poprawiali nawierzchnię tych dróg. Poprawiane były szczególnie po obfitych deszczach, ale przede wszystkim według indywidualnych potrzeb mieszkańców. Końcem lat 50 – tych ubiegłego wieku Gmina dokonała pierwszego utwardzenia materiałem kamiennym drogi stanowiącej działki nr 236 i 468. Kolejne utwardzenia nastąpiły w latach 60 – tych ub. w. Od tamtej pory Gmina regularnie dokonywała kolejnych utwardzeń oraz utrzymywała te drogi w przejezdności. Pierwszego utwardzenia asfaltem Gmina dokonała w 2011 r. Początkowo drogi w ramach szarwarku odśnieżali mieszkańcy Słabuszewic. Przełomem lat 70 – tych i 80 – tych ub. w. odśnieżanie przejęła Gmina. Do chwili obecnej przedmiotowe działki są ogólnie dostępne dla wszystkich mieszkańców. Z dokonanych ustaleń wynika zatem, że powyższy majątek służył celom publicznym, tak więc stanowił majątek gromadzki.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. Nr 28, poz. 169, z późn. zm.), starosta ustala, stosownie do przepisów art. 1 i 3, które nieruchomości stanowią wspólnotę gruntową bądź mienie gromadzkie. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, decyzję wydaje się biorąc pod uwagę stan nieruchomości istniejący w dacie wejścia w życie ustawy tj. w dniu 5 lipca 1963 r. Z tego względu decyzja

ma charakter deklaratoryjny, co oznacza że rozstrzygnięcie wydane w trybie art. 8 ust. 1 poświadcza jedynie stan prawny nieruchomości istniejący w dniu wejścia w życie ustawy (por. wyroki NSA z dnia 22.09.1995 r. SA/Kr 2717/94, ONSA 4/96 poz. 157, NSA z dnia 20.09.1995 r. II SA/Łd 1281/95 nie publ.).

Mienie gromadzkie w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy obejmuje nieruchomości rolne, leśne i obszary wodne, inne niż wspólnoty gruntowe wymienione w ust. 1, stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Według definicji zawartej w § 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 r. w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz.U. nr 64, poz. 303 z późn. zm.) za mienie gromadzkie rozumie się mienie, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych stanowiło majątek dawnych gromad jako majątek gromadzki, dobro gromady oraz inne prawa majątkowe. Przez dawne gromady należy zaś rozumieć gromady istniejące w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 r. (§ 1 pkt 3).

Sytuacja prawna mienia gromadzkiego uległa zasadniczej zmianie z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 roku o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz.U. z 1954 r., Nr 43, poz. 191). Ustawa ta w miejsce dotychczasowych gmin i gromad utworzyła nowe gromady jako jednostki podziału administracyjnego wsi (art. 1), a gromadzkie rady narodowe stały się organami władzy państwowej w gromadach (art. 4). Mieszkańcom dotychczasowych gromad zagwarantowano nienaruszalność indywidualnie im przysługujących praw (art. 38). Na tle ww. ustawy wskazywano w doktrynie, że utworzenie gromad jako jednostek podziału administracyjnego wsi spowodowało, iż przestał w sensie prawnym istnieć dotychczasowy podmiot własności mienia gromadzkiego. Odpowiednikiem dawnej gromady stała się wieś, która nie miała osobowości prawnej, ani zakresu zadań publicznych, a zatem nie mogła stać się następczynią gromady w zakresie praw majątkowych. Właścicielami mienia nie stali się również mieszkańcy wsi, którzy nigdy przedtem nimi nie byli. Jednocześnie przyjmowano, że po reformie z 1954 roku, pomimo braku wyraźnej deklaracji ustawowej, mienie gromadzkie stało się własnością Państwa. Poręczenie z art. 38 ustawy odnosiło się tylko do tej części mienia, które stanowiło majątek członków dawnej gromady, a nie majątek gromady jako osoby prawnej. Ustawa z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz.U. z 1958r., Nr 5, poz. 16) nie wniosła do sytuacji prawnej mienia gromadzkiego żadnych zmian, a jedynie powierzyła zarząd tym majątkiem gromadzkim radom narodowym. Ustawa ta przewidywała bowiem, że dotychczasowe mienie gromadzkie staje się mieniem gminnym i choć nie zawierała wyraźnego postanowienia, że mienie gromadzkie stało się mieniem państwowym, to mienie to traktowała jako własność Państwa, pozostającą w dyspozycji organów władzy państwowej - gromadzkich rad narodowych. Również w doktrynie i orzecznictwie dominował pogląd, iż mienie gromadzkie zarządzane przez gromadzkie rady narodowe stanowiło własność ogólnonarodową (szeroko na ten temat: Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 24.10.2001r., III CKN 430/00, OSNC 2002/9/111; zob. ponadto m.in. postanowienie SN z dnia 18.11.1966r. I CR 629/66, LexPolonica nr 356814; orzeczenie SN z dnia 26.03.1960r., I CR 535/59, OSN 1961/III/73).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że wskutek reformy z 1954 roku doszło do przejścia majątku (mienia) gromadzkiego na własność Państwa, a zasadę tę potwierdziły dalsze ustawowe unormowania, m.in. o radach narodowych. Zasadę powyższą należy zatem odnieść również do gruntów wydzielonych m.in. pod drogi przeznaczone do powszechnego użytkowania (zob. uchwała SN z dnia 27.06.1984r., III CZP 32/84, OSNCP 1985/1/13). W niniejszym stanie faktycznym w dokumentacji geodezyjnej wskazanej powyżej, potwierdza się przyjęta zasada, że mienie gromadzkie zarządzane było przez gromadzkie rady narodowe, dlatego przemawia to za faktem, że było do mienie dawnych gromad.

Ponadto dla ustalenia czy przedmiotowe nieruchomości stanowiły mienie gromadzkie na dzień 5 lipca 1963 r. niezbędne jest wykazanie, że do 1954 r. były one mieniem gromad mających osobowość prawną i będących podmiotami praw i obowiązków, a nie będących jednostkami samorządu terytorialnego oraz przed 5 lipca 1963 r. były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Wobec braku tytułu nabycia przez gromadę spornych nieruchomości oraz braku dokumentacji geodezyjnej określającej powierzchnię i przebieg granic w dacie przed 5.07.1963 r. organ celem ustalenia stanu faktycznego zobowiązany był do przeprowadzenia postępowania dowodowego, wykorzystując zgodnie z art. 75 k.p.a. dowody, które mogą przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie są sprzeczne z prawem. Do takich środków dowodowych powołany wyżej przepis zalicza m.in. dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. Zeznania świadków i stron postępowania, co do przebiegu i granic, w sposób nie budzący wątpliwości potwierdzają na datę 5.07.1963 r. istnienie przedmiotowych gruntów jako ogólnodostępnych i służących mieszkańcom wsi i właścicielom przyległych do nich pól. Brak dokumentacji dotyczącej okresu przed ww. datą nie może przekreślać ustawowej kompetencji starosty do uznania konkretnych nieruchomości za mienie gromadzkie, w sytuacji gdy fakt, że stanowią one takie mienie można wykazać innymi środkami.

Jednocześnie podnieść należy, że w istniejącym porządku prawnym, wydanie przez starostę decyzji w trybie art. 8 ust. 1 ustawy, nie pozbawia stron możliwości dochodzenia swych praw w postępowaniu cywilnym, w razie sporów własnościowych.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji decyzji.

P o u c z e n i e

Od decyzji niniejszej służy stronom prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach za pośrednictwem Starosty Opatowskiego w terminie 14 dni od daty wywieszenia na tablicy ogłoszeń.

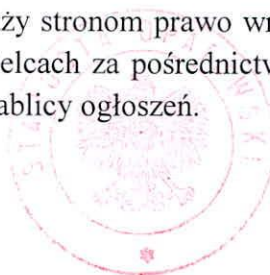
Otrzymują:

1. Wójt Gminy Lipnik.
2. Urząd Gminy Lipnik

(celem zamieszczenia na okres 14 dni na tablicy ogłoszeń w Biuletynie Informacji

Publicznej Gminy, po tym czasie prosimy o przesłanie informacji o okresie wywieszenia).

3. Sołtys wsi Słabuszewice

Z up. Starosty
mgr inż. **Miroslaw Roszczypala**
Kierownik Wydziału Geodezji, Kartografii,
Katastru i Gospodarki Mieniem
Geodeta Powiatowy

(celem wywieszenia na tablicy ogłoszeń na okres 14 dni, po tym czasie prosimy o przesłanie informacji o okresie wywieszenia).

4. Ewidencja gruntów w/m.
5. A/a + tablica ogłoszeń + strona internetowa.